

Sv. Cyprián, Z traktátu „O modlitbě Páně“

Posvěť se jméno tvé

Jak shovívavý je k nám Pán a jak velikou nám prokazuje laskavost a dobrotu, když chce, abychom se před Boží tváří modlili tak, že svého Pána oslovujeme: Otče! a sami se nazýváme Božími syny, tak jako je Božím Synem Kristus! Nikdo z nás by se neodvážil užívat v modlitbě takového oslovení, kdyby nám on sám nedovolil se tak modlit. Proto máme mít na paměti a uvědomovat si, milovaní bratři, že když Boha nazýváme svým Otcem, máme se jako Boží děti také chovat, aby stejně jako my máme radost, že Bůh je naším Otcem, měl také radost on z nás.

Žijme tak, abychom byli jako Boží chrámy a aby bylo opravdu vidět, že v nás přebývá Bůh. Ať se naše jednání nezpronevřuje Duchu: když už jsme začali být duchovní a Boží, máme také podle Ducha a božsky myslet a jednat. Vždyť přece sám Pán Bůh řekl: *Ty, kdo mě ctí, poctím, ale ti, kdo mnou pohrdají, budou zlehčeni.* A také svatý apoštol napsal ve svém listě: *Už nepatříte sami sobě: Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.*

Potom říkáme: *Posvěť se jméno tvé!* Tím nepřejeme Bohu, aby ho posvěcovaly naše modlitby, ale vyprošujeme si od něho, aby bylo jeho jméno posvěcováno v nás. Vždyť od koho by mohl být Bůh posvěcován, když jen on posvěcuje? Ale protože sám řekl: *Budte svatí, neboť já jsem svatý,* prosíme ho a modlíme se, abychom vytrvali v tom, čím jsme začali být, když jsme byli posvěceni křtem. A prosíme o to každý den. Každodenně se totiž potřebujeme posvěcovat; protože každodenně klesáme, neustálým posvěcováním se musíme očišťovat od svých hříchů.

A jaké je to posvěcování, kterého se nám dostává z Boží dobroty, to hlásá apoštol, když říká: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast. A takoví bývali někteří z vás. Ale dali jste se obmýt, byli jste posvěceni, vyli jste ospravedlnění pro jméno Pána Ježíše Krista a skrze Ducha našeho Boha. Říká, že jsme byli posvěceni ve jménu Pána Ježíše Krista a v Duchu našeho Boha. Modlíme se, aby v nás toto posvěcení zůstalo, a protože náš Pán a soudce toho, kterého uzdravil a kterému daroval život varuje, aby už nehřešil a nepotkalo ho něco horšího, neustále v modlitbě prosíme a dnem i nocí žádáme, aby v nás sám Bůh chránil a uchovával posvěcení a nový život, které dostáváme z jeho milosti.

Přijď království tvé, buď vůle tvá

Modlitba Páně pokračuje: *Přijď království tvé!* O příchod Božího království k nám prosíme podobně, jako když žádáme, aby v nás bylo posvěcováno Boží jméno. Neboť kdy Bůh nevládne? Anebo kdy u něho začíná, co vždycky bylo a být nepřestává? Prosíme, aby přišlo naše království, které nám Bůh přislíbil a Kristus získal svou krví a svým utrpením; jestliže jsme napřed žili ve světě v otroctví, máme posléze spolu s Kristem kralovat, jak to sám slibuje, když říká: *Pojďte požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa.*

I sám Kristus, milovaní bratři, může být tím Božím královstvím, po němž denně voláme, ať přijde, a přejeme si, aby ten příchod už brzy nadešel. Neboť jestliže je Kristus naším vzkříšením, protože v něm povstáváme k novému životu, stejně tak může být chápan jako Boží království, neboť v něm budeme vládnout. A správně prosíme o království Boží, tj. nebeské, protože je i království pozemské. Kdo se však už odřekl světa, je povýšen nad jeho pocty a kralování.

A dále v modlitbě pokračujeme slovy: *Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.* Neříkáme tím, aby si Bůh dělal, co chce, ale prosíme, abychom my byli s to dělat to, co chce Bůh. Vždyť kdo může Bohu zabránit, aby udělal, co chce? Protože nám však překáží ďábel, aby se naše smyšlení a jednání ve všem podřizovalo Bohu, modlíme se a prosíme, aby se v nás uskutečnila Boží vůle. Má-li se ovšem v nás uskutečnit, musí sám Bůh chtít, to znamená, že potřebujeme pomoc a ochranu. Neboť nikdo nemá sílu ze sebe, ale každý má jistotu z Boží dobroty a Božího milosrdenství. Ostatně i Pán ukazuje na slabosti lidské přirozenosti, kterou vzal na sebe, když říká: *Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich.* A aby dal příklad svým učedníkům, že mají plnit vůli Boží a ne svou, dodává: *Avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.*

Boží vůle pak je to, co sám Kristus konal a čemu učil: žít v pokoře, být pevný ve víře, skromný v řeči a spravedlivý v jednání, konat skutky milosrdenství, být ukázněných mravů; nedokázat bezpráví páchat, ale sám bezpráví snášet; žít s bratřími v pokoji, milovat Boha celým srdcem; mít na něm rád, že je Otce, a bát se ho, protože je Bůh; nadávat opravdu ničemu přednost před Kristem, poněvadž ani on nedal ničemu přednost před námi; přilnout k němu a nenechat se odloučit od jeho lásky, statečně a věrně stát při jeho kříži; a když dojde k západu o jeho jméno a čest, osvědčit při mluvení statečnost a vyznat Krista, při výslechu projevit důvěru v Boha a dát se do boje, při smrti ukázat vytrvalost a dostat korunu vítězství. To znamená, že chceme být Kristovými spoludědici, že jednáme podle Božích přikázání a že plníme vůli Otce.